

Hồi 16

*Cơ Tâm Phá Vỡ Mối Nghi Ngờ
Bí Mật Khó Giấu Sẹo Sốc Họa*

K

hi bắt Cốc Chi Hoa, Dương Xích Phù đã lấy kiếm của nàng đưa cho Mạnh Thần Thông, Mạnh Thần Thông rất thích nhưng khi biết Cốc Chi Hoa là con của mình thì đã trả kiếm cho nàng.

Cốc Chi Hoa nhận thanh kiếm, rớt cuộc cũng rơi đôi dòng lệ, nàng ôm kiếm vái một cái rồi nói với Mạnh Thần Thông: “Phúc họa vô môn, chỉ có người tự rước, ông... tôi mong ông tự lo cho mình!” cánh cửa đá đã mở từ lâu, Mạnh Thần Thông xua tay: “Không cần con lo lắng cho ta, đi đi!” giọng nói tuy cứng rắn nhưng mắt vẫn nhìn theo bóng dáng con gái, dù lòng gan dạ sắt cũng không khỏi rơi lệ.

Mạnh Thần Thông đã ở u cốc này nhiều năm, nhà cửa rất nhiều, Cốc Chi Hoa cứ theo chỉ dẫn của Mạnh Thần Thông thoát ra từ hậu viên, nàng vừa nhảy ra khỏi bức tường thì chợt nghe một tiếng quát: “Đứng lại!” Cốc Chi Hoa cả kinh, té ra kẻ đuổi theo là Diệt Pháp hòa thượng.

Té ra sau khi Mạnh Thần Thông bỏ đi, Diệt Pháp hòa thượng thấy thái độ của y hơi lạ lùng, tuy không biết Mạnh Thần Thông muốn gì nhưng đã nổi lòng nghi ngờ cho nên không ngủ yên. Diệt Pháp hòa thượng tai thính mắt tinh cho nên đã nghe được tất cả. Cốc Chi Hoa tuy khinh công cao siêu nhưng y nghe thấy, y thấy làm lạ thầm nhủ: “Ai mà dám đến mò đến nhà Mạnh Thần Thông?” thế rồi chạy ra.

Cốc Chi Hoa chưa kịp điểm mũi chân xuống đất thì nghe vù một tiếng, Diệt Pháp hòa thượng đã lướt qua đầu nàng, từ trên không trung xoay người hạ xuống, cây thiền trượng to như miệng bát vung ra chặn đường của nàng.

Vừa chạm mặt nhau Diệt Pháp thất kinh chẳng kém gì Cốc Chi Hoa, y vội vàng hỏi: “Người đến tìm cha người sao?” Cốc Chi Hoa quát: “Ta đến tìm người!” Diệt Pháp hòa thượng sống người, nói: “Người muốn tìm ta?” Cốc Chi Hoa nói: “Ai bảo người quật mồ sư phụ ta!” thế rồi nàng rút cây Sương Hoa kiếm ra khỏi vỏ đâm tới Diệt Pháp hòa thượng bằng một chiêu Ngọc nữ đầu thoa.

Ở đây không phải Mang Sơn mà là nhà của Mạnh Thần Thông, Diệt Pháp hòa thượng trước khi chưa biết ý định của Cốc Chi Hoa, không dám mạnh tay với nàng, y không ngờ Cốc Chi Hoa lại lớn gan đến nỗi dám ra tay trước, chiêu này của nàng vừa dữ vừa nhanh, Diệt Pháp hòa thượng không kịp đối phó, chỉ nghe soạt một tiếng, tà tăng bào đã bị nàng đâm xuyên qua, may mà y lập tức hóp ngực thu bụng, mũi kiếm chệch nửa tấc, chẳng chạm được vào da thịt của y.

Diệt Pháp hòa thượng cười ha hả: “Nước lụt cuốn trôi miếu long vương, người nhà mà chẳng nhận ra nhau! Này, người có biết cha ruột của người ở đây không? Ta giờ đã là hảo bằng hữu của cha người, sao người lại còn giết ta?” Cốc Chi Hoa mắng: “Nói càn, cha ta đã chết từ lâu”. Nàng miệng thì nói, tay vẫn chẳng ngừng, từng kiếm đánh gấp ra đẩy lùi Diệt Pháp hòa thượng rồi cướp đường bỏ chạy.

Diệt Pháp hòa thượng thầm nhủ: “Chả lẽ ả không biết đây là nhà cha mình? Hay là ả không chịu nhận cha? Có lẽ ả muốn lấy công chuộc tội, giúp Tào Cẩm Nhi theo dõi mình, bởi vậy mới xông vào đây?” trong lòng thì thắc mắc, không dám ra sát chiêu đối với Cốc Chi Hoa, cười ha hả rằng: “Người đã đến đây mà không muốn gặp cha ruột mình sao?” rồi hú dài một tiếng phóng vọt người lên, cây thiền trượng lia tới, nhảy bổ vào Cốc Chi Hoa.

Cốc Chi Hoa biết y hú dài như thế là gọi Mạnh Thần Thông, nàng thực sự không muốn gặp Mạnh Thần Thông nữa, nhưng cây thiền trượng của Diệt Pháp quét tới như gió lốc mưa sa, bao trùm lấy nàng.

Cốc Chi Hoa tiếp vài chiêu thì chợt thấy thế công của Diệt Pháp hòa thượng tuy uy mãnh, nhưng mỗi khi nàng đánh ra hiểm chiêu, tính rằng lưỡng bại câu thương, Diệt Pháp hòa thượng lại hơi né qua, không dám thi triển sát thủ đối với nàng. Cốc Chi Hoa rất thông minh, thấy thế thì đoán được y e ngại mình, thế nên mạnh dạn tấn công y, thi triển những chiêu số tinh diệu của Huyền nữ kiếm pháp.

Huyền nữ kiếm pháp vốn là do Độc tỷ thần ni truyền cho Lữ Tứ Nương, chuyên khắc chế Liễu Ân hòa thượng. Công lực của Cốc Chi Hoa tuy kém xa Diệt Pháp, nhưng dù Diệt Pháp hòa thượng chẳng chịu lui bước, trong khoảnh khắc cũng khó thắng được nàng, huống chi lúc này chỉ công chứ không thủ, uy lực tăng hơn gấp bội, trong lúc kịch chiến chợt nghe soạt một tiếng, tà tăng bào của Diệt Pháp lại bị nàng chém đứt một mảnh.

Diệt Pháp hòa thượng thấy không chặn được nàng, thì nghiêng rằng thầm nhủ: “Thà đắc tội Mạnh lão quái chứ không để cho ả chạy. Nói không chừng mình phải đả thương ả!” thế là y đã quyết ý, thế là trượng pháp thay đổi, trượng ảnh

tung hoành như mưa sa dồn tới. Lúc này trước mặt Cốc Chi Hoa như có một bức tường sắt dựng lên, Cốc Chi Hoa đã xông tới mấy lần nhưng không thể nào phá vòng vây, suýt tý nữa đã bị đả thương, bất đồ lạnh mình, mới biết công lực của Diệt Pháp hòa thượng không như mình tưởng tượng, lần đó ác chiến với y ở Mang Sơn toàn nhờ Kim Thế Di quấy rối tinh thần của y mới may mắn thắng được.

Trong lúc kịch chiến Cốc Chi Hoa đã sử dụng đến chiêu Thiên nữ tán hoa, kiếm thế từ trên đánh xuống, vung ra bảy tám đóa kiếm hoa, trong vòng một chiêu có thể đâm vào bảy huyệt đạo của kẻ địch, đây vốn là một chiêu tinh diệu trong Huyền nữ kiếm pháp, nhưng vì đâm vào bảy huyệt đạo của kẻ địch, kiếm pháp hiểm hóc nhưng kinh đạo không đủ, nếu đối phó với kẻ có công lực kém hơn mình thì còn dễ, gặp phải kẻ có công lực cao cường hơn thì trái lại sẽ tạo sợ hãi cho đối phương. Cốc Chi Hoa đang lúc nôn nóng, chưa kịp suy nghĩ, sử dụng chiêu này, chỉ nghe keng một tiếng, cây Sương Hoa kiếm chạm phải cây thiên trượng, tựa như bị cây thiên trượng hút lấy không kéo ra được, Diệt Pháp hòa thượng cười ha hả: “Mạnh tiểu thư, hãy mau buông kiếm theo ta gặp cha của người!”

Ngay lúc này, chợt nghe Mạnh Thần Thông quát lớn: “Diệt Pháp hòa thượng, người nói gì? Ai đến thế?” Diệt Pháp hòa thượng trả lời: “Lão Mạnh mau ra đây, con gái của ông đây!” y vừa nói vừa phân tâm, một mặt là vì thấy Mạnh Thần Thông đã tới, đương nhiên không sợ Cốc Chi Hoa bỏ chạy, y cũng không muốn ép nàng trước mặt Mạnh Thần Thông, Cốc Chi Hoa thấy thời cơ thì xử ra một chiêu Dạ xoa thám hải, cây Sương Hoa kiếm đâm thẳng ra phía trước, giải khai niêm kinh của Diệt Pháp hòa thượng, rồi lập tức co giò bỏ chạy!

Diệt Pháp hòa thượng cười nói: “Mạnh tiểu thư, cha của người đã đến, người còn chưa tin ta?” lúc này Mạnh Thần Thông đã đến trước mặt họ, Diệt Pháp hòa thượng nghĩ bụng, có Mạnh Thần Thông tới, Cốc Chi Hoa dù mọc cánh cũng khó thoát.

Mạnh Thần Thông giả vờ ngạc nhiên, buột miệng hỏi: “Ông bảo nàng ta... nàng ta đúng là con của ta?” Diệt Pháp hòa thượng cười ha hả: “Chẳng sai tí nào. Lão Mạnh, chúc mừng cha con ông gặp lại!” Mạnh Thần Thông không đợi y nói xong, đột nhiên kêu lớn một tiếng phóng vọt người lên rồi bổ nhào xuống đuổi theo Cốc Chi Hoa. Y giả vờ rất giống, trong tiếng quát ấy chứa đựng nỗi ngạc nhiên lẫn niềm vui mừng, Diệt Pháp hòa thượng thầm nhủ: “Lão Mạnh vui quá đến nỗi phát điên, nhưng không biết con gái của y có nhận y không?” Diệt Pháp hòa thượng tuy nổi lòng tò mò, muốn biết họ sẽ gặp mặt như thế nào, nhưng nghĩ

cha con người ta gặp nhau thì sẽ nói nhiều lời, Mạnh Thần Thông đương nhiên không thích người ngoài xen vào chuyện của mình, mà Diệt Pháp hòa thượng cũng không tiện nghe lén, thế là đứng ở cửa đợi họ quay về.

Cốc Chi Hoa thấy cha mình đuổi theo, không biết ý ông ta thế nào cho nên đánh liều ngừng bước, tra kiếm vào vỏ rồi buông tay nói: “Bằng hữu của ông không chịu thả tôi, được, ông cứ bắt tôi trở về!” Mạnh Thần Thông chợt vung ra một chưởng đẩy Cốc Chi Hoa bật ra cách đó ba trượng.

Thủ pháp của cú đẩy này rất kỳ diệu, Cốc Chi Hoa thuận theo luồng lực đạo của y nhẹ nhàng rơi xuống mà chẳng hề bị thương, nàng chỉ nghe giọng nói của Mạnh Thần Thông tựa như vang lên bên tai mình: “Chạy mau, kêu trợ thủ của con đến!” Cốc Chi Hoa ngạc nhiên, thầm nhủ: “Mình làm gì có trợ thủ?” nàng nghĩ chưa xong thì chợt thấy Mạnh Thần Thông vung tay ra sau, ầm một tiếng phía sau y một đồng lửa bốc cháy. Trong khoảnh khắc này, Cốc Chi Hoa lập tức hiểu ra, té ra Mạnh Thần Thông có ý để nàng bỏ chạy, vì sợ Diệt Pháp hòa thượng nghi ngờ cho nên mới bày binh bố trận, làm như có trợ thủ của Cốc Chi Hoa kéo tới, vừa rồi y đã ném một loại ám khí hỏa dược tựa như đạn lưu huỳnh.

Cốc Chi Hoa chợt vỡ lẽ ra, nàng không do dự gì nữa mà kêu lên: “Tất cả cùng xông lên!” Mạnh Thần Thông liên tiếp phóng ám khí, bốn phía đông tây nam bắc đều bốc lửa, có vài viên ám khí đã rơi vào trong nhà y, y giả vờ nổi giận quát: “Hay lắm, ả nha đầu nhà ngươi không nhận cha thì thôi, sao lại còn kêu đồng đảng đến đốt nhà của ta?” Cốc Chi Hoa cũng kêu lên: “Cha của ta đã chết từ lâu, ngươi dám mạo nhận là cha ta!” nàng vừa kêu vừa thi triển khinh công tuyệt đỉnh, trong chớp mắt đã chạy phải đến mấy dặm, nhưng nàng nghe ở phía sau có tiếng bước chân loạt soạt, tựa như có nhiều người cùng chạy, té ra cũng là do Mạnh Thần Thông bày binh bố trận, y phóng đá ra bốn phương tám hướng, đá lướt trên mặt đất tựa như có người rất giỏi khinh công đang thi triển công phu Lục địa phi đằng, đồng thời y cũng lúc thì chạy về phía đông, lúc thì đuổi về phía tây, giả vờ như bị nhiều người vây đánh. Một hồi sau khi Diệt Pháp hòa thượng chạy tới thì Cốc Chi Hoa đã bỏ chạy từ lâu.

Nhưng Mạnh Thần Thông có rất nhiều đệ tử, bọn chúng thấy nhà cửa bốc lửa, cũng tưởng là có kẻ địch kéo tới cho nên vội vàng đuổi theo, Mạnh Thần Thông quát: “Hãy mau cứu hỏa, trở về hết cho ta!” tiếng quát ấy vang xa đến mấy dặm, bọn đệ tử đương nhiên không dám cãi lại. Diệt Pháp thầm nghĩ, nhủ rằng: “Thế lửa không lớn, sao Mạnh lão quái lại sợ sệt đến thế? Cốc Chi Hoa vẫn còn trẻ tuổi, ngoại trừ vài đồng môn ở Mang Sơn, ả làm sao biết những nhân vật có

tiếng tăm? Chẳng lẽ trong một đêm mà mời được nhiều võ lâm cao thủ đến thế sao?” Diệt Pháp tuy nghi ngờ nhưng cũng không thể đoán được rằng chính Mạnh Thần Thông đã phóng hỏa.

Mạnh Thần Thông đã phóng ra loại lưu hoàng đạn, nếu trúng loại ám khí này thì da thịt sẽ cháy xém; nhưng thể tích rất nhỏ, thế lửa đương nhiên cũng không mạnh, chỉ trong thời gian một bữa cơm thì đã bị dập tắt. Mạnh Thần Thông giả vờ nổi cáu, mắng bọn đệ tử không cẩn thận để cho người ngoài vào phóng hỏa, y đang quát mắng ầm ĩ thì Hạng Hồng và vài tên đệ tử đột nhiên kéo hai tên đồng môn đã bị thương vào, một người là nhị đệ tử Ngô Mông, một người là lục đệ tử Trương Viêm.

Mạnh Thần Thông thầm nhủ: “Nha đầu này thật là không biết trời cao đất dày, mình để cho nó chạy mà nó còn đả thương đệ tử của mình”. Nào ngờ vừa nhìn thì thấy sắc mặt của hai người này sạm đen, Mạnh Thần Thông kêu lên: “Không xong!” rồi lật đặt cổ áo của cả hai ra nhìn, chỉ thấy trên lưng của họ đều trúng một mảnh độc tạt lê, Mạnh Thần Thông kinh hoảng, thầm nhủ: “Chẳng lẽ là thực sự có kẻ địch?”

Người của phái Mang Sơn chưa bao giờ dùng ám khí có độc, phản ánh hòa thượng thấy thế thì rất kinh ngạc, trầm ngâm nói: “Chẳng lẽ là người của Đường gia Tứ Xuyên? Lão Mạnh, ông có thù oán gì với Đường gia?” Mạnh Thần Thông nói: “Không đúng, đây không phải là thủ pháp ném ám khí của Đường gia. Ám khí của Đường gia chuyên đánh vào các đại huyệt chí mạng của đối phương”. Thế rồi Mạnh Thần Thông thi triển nội công, đặt bàn tay vào chỗ bị thương của hai người Ngô, Trương rồi hút máu độc ra, sau đó bảo Hạng Hồng đưa bọn chúng vào tịnh thất chữa trị, Diệt Pháp thấy nội công của y luyện đến mức không sợ kịch độc thì trong lòng thầm phục, đồng thời nghĩ: “Thủ pháp ám khí của người này tuy không bằng Đường gia, nhưng khinh công của y cao minh như thế, lại có thể sử dụng ám khí có độc, coi như cũng là một nhân vật lợi hại. Cốc Chi Hoa làm sao có thể mời được nhiều người có bản lĩnh như thế?”

Lại nói Cốc Chi Hoa chạy vào rừng, chợt thấy có hai người đang tìm kiếm nhưng tựa như chưa phát hiện ra nàng, Cốc Chi Hoa nhận ra một người là Ngô Mông, nàng chưa kịp phản ứng thì hai người đó chợt kêu thảm một tiếng, đồng thời ngã xuống đất, Cốc Chi Hoa kinh hãi, thầm nhủ: “Chẳng lẽ y... y vì thả mình mà ngẫm đả thương học trò của mình sao?” nàng sợ có người đuổi theo cho nên không dám nhìn kỹ, thế là bỏ chạy trốn chết.

Lúc này trời đã hửng sáng, gió mát thổi tới, hương thơm xộc vào mũi, Cốc Chi Hoa thấy tinh thần sảng khoái, nàng quay đầu lại thì thấy lửa đã tắt, lúc này nàng đã ra khỏi sơn cốc, không thấy người đuổi theo cho nên bước chân chậm lại. Nàng đang suy nghĩ không biết từ rày về sau nên làm gì, bởi vì nàng tuy thoát hiểm nhưng lòng vẫn chưa yên.

Chuyện quan trọng đầu tiên là phải tìm cách cứu Lý Tâm Mai, Cốc Chi Hoa thầm nhủ: “Suốt đời này mình phải không gặp ông ta, nhưng vì Tâm Mai muội muội, chỉ e mình không thể tránh mặt ông ta mãi, nhưng nếu mình liều mạng đi cứu người, dù ông ta không nỡ đả thương mình, Diệt Pháp hòa thượng có chịu tha cho mình không? Huống chi còn có Dương Xích Phù và rất nhiều đệ tử của ông ta”. Nàng suy đi tính lại, chỉ có nhờ người giúp đỡ, thế nhưng tìm ai đây?

Mẹ của Lý Tâm Mai là một trong ba vị nữ hiệp oai chấn giang hồ, nếu bà ta đến thì đương nhiên thắng được Mạnh Thần Thông, nhưng giờ đây bà ở mãi núi Thiên Sơn, nước xa không cứu được lửa gần, xem ra cách duy nhất chỉ có thể tìm Kim Thế Di, Kim Thế Di bảo khoảng hai tháng nữa mới ra biển, có việc gì thì cứ đến cung Thượng Thanh núi Lao Sơn ở miền Thanh Đảo chờ y, mà đến Lao Sơn thì không cần đến một tháng. Nhưng nàng tính lại thì thấy Kim Thế Di có thể thắng được Diệt Pháp hòa thượng, nhưng chẳng thắng nổi Mạnh Thần Thông, vì Mạnh Thần Thông đã trúng độc châm của Kim Thế Di, giờ đây đã hận y đến tận xương tủy, chỉ e cứu người được mà liên lụy đến y, trừ phi mình và Kim Thế Di cùng ra tay có lẽ sẽ thắng được Mạnh Thần Thông, nhưng nàng làm sao có thể ra tay với cha ruột của mình?

Lúc này Cốc Chi Hoa thấy lòng dạ rối bời, nàng vẫn còn đắn đo chưa quyết định được, nhưng nghĩ đến tình cảm sâu nặng của Lý Tâm Mai đối với Kim Thế Di, nàng quyết định: “Dù thế nào đi nữa, mình cũng phải cho y biết tin của Tâm Mai”. Nàng đứng ngăn người ra suy nghĩ, miệng thì lẩm bẩm, bất giác nói ra ba chữ “Kim Thế Di”.

Chợt nghe có người bật cười, một luồng gió lạnh thổi qua cổ nàng. Cốc Chi Hoa thất kinh, tưởng là có người đánh lén, không kịp suy nghĩ, thế là lập tức trở tay đánh ra một kiếm.

Nàng vừa đâm kiếm ra thì nghe có giọng nói trong trẻo vang lên: “Ồi chao, lợi hại thật!” Cốc Chi Hoa xoay người lại, đã nghe giọng nói ấy tựa như không có địch ý, nhưng nàng thu thế không kịp, kiếm thứ hai đã đâm ra, chỉ ấy thiếu nữ ấy phóng vọt người lên, mũi kiếm của Cốc Chi Hoa vừa vịn quét qua bàn chân nàng, xem ra khinh công của nàng ta chẳng kém gì Cốc Chi Hoa.

Cốc Chi Hoa vội vàng tháo kiếm thế, chưa kịp hỏi thì thiếu nữ ấy đã hạ người xuống, nhìn nàng như cười mà không phải cười, dịu dàng nói: “Tôi đã giúp cô nương đánh hai người kia, cô nương đã thưởng cho tôi hai kiếm, có quá đáng lắm không?” lúc này Cốc Chi Hoa mới biết, té ra Ngô Mông và người kia đã bị ám khí của thiếu nữ này dả thương.

Cốc Chi Hoa thu kiếm vái một cái rồi nói: “Đa tạ cô nương đã tương trợ, xin thứ lỗi tôi đã lỗ mãng”. Cốc Chi Hoa là đệ tử danh môn chính phái, tính tình đoan trang, thâm nhủ: “Chúng ta chưa từng gặp mặt nhau, vừa mới gặp mặt mà cô nương đã bốn cột như thế, tôi chưa bảo cô nương quá đáng mà cô nương đã trách tôi?” nàng nghĩ là nghĩ như thế, nhưng vẫn tỏ ra lễ độ với thiếu nữ ấy. Thiếu nữ tựa như đã đoán được ý nàng, lại bật cười: “Có lẽ cô nương nên trách tôi trêu cô nương? Nếu cô nương muốn tôi miễn tội, đó chẳng phải đã mĩa mai tôi hay sao?” Cốc Chi Hoa đỏ ửng mặt, nàng không quen nói dối cho nên chỉ đành hỏi: “Không biết cô nương sao lại trêu đùa như thế?” thiếu nữ trả lời: “Nếu không thử thì làm sao biết cô nương là đệ tử của Lữ Tứ Nương? Tôi nghe nói đệ tử quan môn của Lữ Tứ Nương là Cốc Chi Hoa, chắc là cô nương đây?”

Cốc Chi Hoa nói: “Đúng thế, tôi là Cốc Chi Hoa. Cô nương tên họ là chi?” thiếu nữ cười nói: “Khi cô nương bị nhốt cùng với Lý Tâm Mai, Lý Tâm Mai vẫn chưa nhắc đến tôi sao?” Cốc Chi Hoa nói: “Có phải là Lịch cô nương đấy không? Tâm Mai muội muội rất cảm kích cô nương, nàng bảo lần trước là nhờ cô nương cứu nàng”.

Thiếu nữ nói: “Đúng thế, tôi là Lịch Thắng Nam, té ra Lý Tâm Mai không quên tôi, tôi cũng không quên nàng ta, tôi đoán Mạnh lão quái nhất định không tha cho nàng, quả nhiên đúng thế. nhưng tôi cũng không ngờ rằng Diệt Pháp hòa thượng lại đem nàng làm quà. Hai tên quái vật này gặp nhau thì sẽ có chuyện lớn!”

Lần trước Lịch Thắng Nam cứu Lý Tâm Mai, rồi lại vội vàng bảo nàng đi trốn, Lý Tâm Mai rất cảm kích, nhưng cũng cảm thấy nàng kỳ quặc, khi Lý Tâm Mai kể lại cho Cốc Chi Hoa nghe, hai người đều đoán không được lai lịch của nàng, trong lòng Cốc Chi Hoa, Lịch Thắng Nam đã mạo hiểm cứu Lý Tâm Mai từ trong tay Mạnh Thần Thông, chắc chắn là một nữ hiệp bản lĩnh cao cường, không ngờ nay gặp được thì thấy nàng chẳng giống nữ hiệp tý nào, không những lời nói cử chỉ không giống đệ tử chính phái mà trên khuôn mặt còn có tà khí, Cốc Chi Hoa rất bất ngờ, nàng chỉ nghĩ: “Trên giang hồ có rất nhiều hiệp sĩ du hí phong trần, Kim Thế Di là một ví dụ, làm sao biết nàng ta chẳng giống như Kim Thế Di?”

Cốc Chi Hoa nghĩ như thế, rồi lại nhớ nàng đã từng cứu Lý Tâm Mai, tuy thấy không hợp nhau lắm nhưng cũng thản nhiên nói với nàng: “Đúng thế, Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng cầu kết với nhau thì sẽ có chuyện lớn. Có cách nào cứu Lý Tâm Mai ra lần nữa không?”

Lịch Thắng Nam liếc mắt nhìn nàng, chợt cười rằng: “Cô nương chẳng phải muốn nhờ Kim Thế Di giúp đỡ sao? Sao bảo với tôi là vẫn chưa có cách?” Cốc Chi Hoa ngẩn người, kêu lên: “Sao cô nương biết?” nàng không biết rằng, lúc này nàng trầm ngâm một mình, nói ra tên Kim Thế Di, Lịch Thắng Nam đã nghe lén được.

Lịch Thắng Nam cười rằng: “Tôi có bản lĩnh tiên tri, đoán được người khác nghĩ trong lòng”. Cốc Chi Hoa đỏ mặt, nói: “Cô nương đừng nói đùa, tôi cũng nghĩ đến nhờ Kim Thế Di giúp đỡ, nhưng dù cho có tìm được y cũng mất một tháng mới trở về được, mà Kim Thế Di vẫn chưa chắc địch lại Mạnh Thần Thông, đang định muốn hỏi cô nương còn có cách gì khác nữa không?”

Lịch Thắng Nam không đáp lời nàng, chỉ hỏi: “Cô nương biết Kim Thế Di đang ở đâu không?”

Cốc Chi Hoa nói: “Nghe nói y muốn ra biển, nhưng có lẽ phải hai tháng sau, trong thời gian này có thể đến cung Thượng Thanh ở núi Lao Sơn đợi y”. Lịch Thắng Nam sầm mặt, rồi lại cười: “Kim Thế Di nói như thế sao? Trên giang hồ đồn y là một tên quái vật không sợ trời chẳng sợ đất, quả nhiên không sai. Y dám đi một mình ra biển? Y ra biển làm gì?”

Cốc Chi Hoa nói: “Y vốn lớn lên ở hải đảo, ra biển thì đâu có gì khó khăn đối với y. Còn y ra biển làm gì thì tôi không biết”. Cốc Chi Hoa vốn không quen nói dối, nhưng việc Kim Thế Di ra biển tìm bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh đã là một bí mật lớn, Cốc Chi Hoa không thể không giấu Lịch Thắng Nam.

Lịch Thắng Nam yên lòng, thầm nhủ: “Còn may, Kim Thế Di đã không tiết lộ bí mật”. Vì thế cười rằng: “Không ngờ cô nương biết rõ chuyện của Kim Thế Di đến thế!”

Cốc Chi Hoa đỏ mặt, nói: “Sư phụ của Kim Thế Di Độc Long tôn giả có giao tình với sư phụ của tôi, tôi và Kim Thế Di cũng gặp mặt nhau vài lần. Nếu không tôi cũng không muốn nhờ y giúp đỡ. Cô nương, cô nương cũng quen biết Kim Thế Di ư?”

Lịch Thắng Nam nói: “Tôi cũng chỉ gặp mặt y vài lần, nhưng không bằng mỗi giao tình giữa các người. Tôi nghe y nói, hình như y không muốn ra biển”. Cốc

Chi Hoa ngạc nhiên: “Lần cuối cùng cô nương gặp y là khi nào?” Lịch Thắng Nam nói: “Chính là hai ngày trước, y bảo y muốn tìm một người bằng hữu. Người bằng hữu này sống ở ngoài thành Tô Châu, vậy trừ phi y nói dối với tôi, nếu không làm sao trong vòng hai tháng y có thể trở về Lao Sơn, vả lại còn phải chuẩn bị thuyền lớn ra biển”.

Cốc Chi Hoa rất ngạc nhiên, thầm nhủ: “Hai ngày trước mình mới chia tay với Kim Thế Di, sao lại có chuyện khéo đến thế, hai ngày trước y lại gặp Lịch Thắng Nam? Kim Thế Di nói với mình rất xác thực, làm sao trong một đêm lại thay đổi chủ ý?” nàng nửa tin nửa ngờ rồi hỏi: “Kim Thế Di có nói là đi tìm người bằng hữu nào không?” Lịch Thắng Nam nói: “Y bảo đi tìm Trần Thiên Vũ, đó là một người bằng hữu y quen biết ở Tây Tạng”. Cốc Chi Hoa nhớ lại, khi nàng và Kim Thế Di mới gặp mặt, Kim Thế Di đưa bích linh đơn của Đường Hiểu Lan cho Giang Nam đem về đưa cho Trần Thiên Vũ, nàng cũng nghe Kim Thế Di nhắc đến mối giao tình giữa y với Trần Thiên Vũ, chả lẽ Trần Thiên Vũ gặp chuyện gì nên Kim Thế Di phải đến giúp?

Cốc Chi Hoa hoài nghi trong lòng, nhưng không dám không tin Lịch Thắng Nam, vì thế nói: “Vậy thì nguy, Kim Thế Di đến thì còn có hy vọng, nếu y không đến thì còn mong ai có thể cứu được Lý Tâm Mai?”

Lịch Thắng Nam nói: “Tôi có một cách, nhưng cô nương phải nói thực với tôi”. Cốc Chi Hoa nói: “Cách gì?” Lịch Thắng Nam nói: “Lúc này tôi thấy Mạnh Thần Thông có ý thả cho cô nương đi, có phải như thế không?” Cốc Chi Hoa tái mặt, khẽ nói: “Đúng thế, y có ý thả tôi đi”. Lịch Thắng Nam nói: “Mạnh lão quái giết người không chớp mắt, lẽ nào y dễ dàng thả kẻ đã rơi vào tay mình? Rất cuộc là vì cớ gì?” Cốc Chi Hoa bị nàng chạm phải vết thương lòng, lúc này cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại muốn được nàng giúp đỡ, vả lại Tào Cẩm Nhi cũng đã tiết lộ thân thế của mình trước mặt mọi người, Kim Thế Di cũng đã biết. Vậy thì cứ để cho Lịch Thắng Nam biết cũng chẳng hề chi, nghĩ đến đây thì đánh liều nói: “Ông ta... ông ta là cha ruột của tôi!” Lịch Thắng Nam thất kinh, thần sắc thay đổi, trong mắt như có lửa thù, chỉ nghe Cốc Chi Hoa nói tiếp: “Tuy ông ta là cha ruột của tôi, nhưng tôi đã không coi ông ta là cha nữa. Ông ta... ông ta là kẻ thù của phái Mang Sơn!” Lịch Thắng Nam gật đầu nói: “Chuyện đó thì tôi cũng đã biết”.

Cốc Chi Hoa nói ra bí mật, tâm trạng nhẹ nhàng hơn, lúc này nàng mới để ý sắc mặt của Lịch Thắng Nam, nhưng nghĩ rằng đó là một chuyện khiến cho người ta kinh hãi, bởi vậy cũng không để trong lòng. Nàng nằm mơ cũng không ngờ rằng, Lịch Thắng Nam có mối thù sâu như biển với Mạnh Thần Thông, lúc này

nàng đã tính toán một kế hoạch báo thù tàn khốc nhất, nhưng trong khoảnh khắc, sắc mặt của Lịch Thắng Nam lại trở nên như thường, nàng mỉm cười nói: “Té ra cô nương là con gái của Mạnh Thần Thông, vậy thì tôi đã có cách”.

Cốc Chi Hoa kêu lên: “Không được, tôi không thể cầu xin ông ta!” Lịch Thắng Nam nói: “Không phải tôi bảo cô nương cầu xin y, đêm nay chúng ta sẽ cùng đi, chỉ cần Mạnh Thần Thông không dám đả thương cô nương, tôi sẽ có cách. Cô nương dụ Mạnh Thần Thông đi còn tôi sẽ cứu người”. Cốc Chi Hoa nói: “Còn Diệt Pháp hòa thượng...” Lịch Thắng Nam nói: “Tôi cứu Lý Tâm Mai ra, hai người chúng ta đủ sức đối phó với Diệt Pháp hòa thượng”. Cốc Chi Hoa nói: “Tu la âm sát công của ông ta rất lợi hại, nếu tôi không ngăn được ông ta, cô nương sẽ nguy mất!” Lịch Thắng Nam nói: “Điều này không cần cô nương quan tâm, tuy tôi đánh không lại Mạnh Thần Thông, nhưng Tu la âm sát công của y cũng chưa đả thương được tôi. Tóm lại, chúng ta cùng đi thì tôi đã có cách”.

Cốc Chi Hoa thầm nhủ: “Lẽ nào nàng ta cũng luyện được Tu la âm sát công? Lần trước nàng dám đến Mạnh gia trang cứu người, có lẽ cũng có bản lĩnh hơn người”.

Lịch Thắng Nam cười rằng: “Tôi đoán đêm qua cô nương không ngủ ngon, chúng ta hãy đến trấn nhỏ phía trước tìm thứ gì ăn, cô nương nghỉ một lát dưỡng tinh thần, đêm nay chúng ta sẽ ra tay”.

Hai người cùng đi xuống núi, trên suốt quãng đường Lịch Thắng Nam cứ dùng lời dò hỏi, thấy Cốc Chi Hoa quả nhiên không biết bí mật giữa nàng với Kim Thế Di thì mới yên lòng. Cốc Chi Hoa cũng muốn dò lai lịch của nàng, nhưng Lịch Thắng Nam cũng chẳng tiết lộ gì. Cốc Chi Hoa đoán rằng nàng có bí mật khó nói, bởi vậy cũng không dò hỏi nữa. Nàng chỉ lấy làm lạ là Lịch Thắng Nam bảo rất thân thiết với Kim Thế Di, nhưng không hiểu sao Kim Thế Di chưa bao giờ nhắc đến nàng.

Té ra Kim Thế Di bảo rằng ba tháng nữa y và Lịch Thắng Nam sẽ gặp nhau ở cung Thượng Thanh trên Lao Sơn miền Đông Hải, lúc đó nàng đã đoán được ý của y, thầm nhủ: “Từ đây đến Lao Sơn không quá nửa tháng, tại sao y lại hẹn mình đến ba tháng sau, lại không chịu cho mình đi cùng, chắc chắn là muốn tìm Lý Tâm Mai”. Không biết thế nào mà nàng cảm thấy ghen tị với Lý Tâm Mai, nàng biết được phái Mang Sơn mở đại hội đồng môn trong ngày dõ lần thứ năm mươi của Độc tỷ thần ni, lúc đó các lộ anh hùng chắc chắn đến tảo mộ, nàng cũng đến Mang Sơn, muốn xem thử Kim Thế Di và Lý Tâm Mai như thế nào. Nhưng nàng đã đến muộn nửa ngày, đại hội Mang Sơn đã giải tán. Nàng đi tìm Kim Thế Di

gần đây, gặp phải vài đệ tử của Mạnh Thần Thông nên mới âm thầm theo dõi, nàng vô tình thấy Diệt Pháp hòa thượng bắt Lý Tâm Mai bỏ vào bao bố. Đêm ấy khi Mạnh Thần Thông đuổi theo Cốc Chi Hoa ra ngoài, nàng đang mai phục trong rừng.

Lúc này nàng cũng nghi ngờ, không những bởi vì Cốc Chi Hoa là con gái của Mạnh Thần Thông mà nghe khẩu khí của Cốc Chi Hoa, nàng đoán Cốc Chi Hoa thân thiết với Kim Thế Di không kém gì Lý Tâm Mai, Lịch Thắng Nam bất giác cũng ghen tị với Cốc Chi Hoa.

Hai người đi một đoạn thì đột nhiên ở phía trước có ba người phóng ngựa tới, Lịch Thắng Nam nói: “Ồ, không xong, ta gặp phải kẻ địch, hãy tránh mặt một lát”.

Nàng đang định lẩn vào trong rừng, Cốc Chi Hoa chợt nghe tiếng cười nói rất quen thuộc: “Nữ tặc ăn trộm kia, ta đã gặp được ngươi!” Cốc Chi Hoa rất ngạc nhiên, té ra người đó chính là Giang Nam.

Chợt thấy Giang Nam phóng mình lên khỏi ngựa rồi lộn hai vòng trên không trung, lướt tới bên cạnh Lịch Thắng Nam, Lịch Thắng Nam cười lạnh: “Tên tiểu tử thối nhà ngươi dám đụng đến ta, ta ở đây ngươi cứ đến bắt!” nàng trở tay điểm lại, Giang Nam đứng chưa vững thì đã đổ sầm xuống đất.

Cốc Chi Hoa vội vàng kêu: “Lịch cô nương, đây là người quen, y là thư đồng của Trần Thiên Vũ!” nói chưa dứt thì Giang Nam đột nhiên bật dậy, tóm tay Lịch Thắng Nam cười rằng: “Ha ha, tưởng ta không bắt được ngươi sao?Ồ, Cốc cô nương, té ra là cô! Tại sao cô nương lại đi với nữ tặc này?” số là Giang Nam đã từng học công phu Điên đảo huyết đạo từ Hoàng Thạch đạo nhân, chàng cố ý để cho Lịch Thắng Nam điểm huyết, sau đó bất ngờ ra tay tóm lấy nàng, đó là công phu tuyệt chiêu của Giang Nam. Nhưng bản lĩnh của chàng kém Lịch Thắng Nam quá xa, vừa tóm được cánh tay của nàng, lại đang nói chuyện thế là Lịch Thắng Nam trầm vai xuống, hai tay vung lên, lại ném chàng ngã nhào.

Giang Nam bật dậy, ngoác miệng định mắng, Lịch Thắng Nam cười rằng: “Nếu ngươi không quen biết với Cốc cô nương, ta đã đánh gãy xương ngươi!” Giang Nam nghĩ lại, quả nhiên đối thủ đã nương tay cho nên không mắng nữa. Cốc Chi Hoa nói: “Có chuyện gì xảy ra thế?” Giang Nam nói: “Nghĩa huynh và nghĩa tẩu của tôi đã đến, cô nương cứ hỏi họ, đêm qua nàng ta đã đánh cắp đồ của chúng tôi.Ồ, còn nữa, tôi... tôi đã không còn là thư đồng nữa. Kim Thế Di có cho cô nương biết không?” Cốc Chi Hoa nén cười, nói: “Xin lỗi, tôi quên mất”.

Đôi vợ chồng trẻ đi cùng Giang Nam lúc này đã phóng ngựa tới, Cốc Chi Hoa thầm nhủ: “Giang Nam gọi họ là nghĩa huynh nghĩa tẩu, chắc đây là vợ chồng Trần Thiên Vũ. Lịch Thắng Nam bảo Kim Thế Di tìm họ, sao họ lại đến nơi này?”

Giang Nam nói: “Đây là Cốc cô nương, ngày hôm đó cô ta đã giúp Kim Thế Di đánh lui bọn Tàng Linh thượng nhân, cứu mạng của đệ!” Trần Thiên Vũ cung tay nói: “Đa tạ ơn tương trợ của cô nương, tôi chính là Trần Thiên Vũ”.

Vợ của Trần Thiên Vũ là U Bình cũng bước tới nói: “Nhờ Kim đại hiệp và Cốc cô nương giúp Giang Nam, hẳn mới có thể đem bích linh đơn về cứu tôi”. Nàng vừa nói lời cảm tạ đối với Cốc Chi Hoa, vừa liếc nhìn Lịch Thắng Nam. Lịch Thắng Nam đỏ ửng mặt, lúng túng cười: “Té ra là hiền khanh lệ, thất kính, thất kính! Đêm qua tôi chỉ đùa với các người”.

Giang Nam nói: “Còn bảo là đùa! Đêm qua nếu không phải tôi phát giác sớm, suýt nữa cô nương đã đánh cắp bảo kiếm của tẩu tẩu”. Té ra đêm qua Lịch Thắng Nam và vợ chồng Trần Thiên Vũ nghỉ tại một khách sạn nhỏ, U Bình có một thanh kiếm quý. Thoa Ngọc công chúa, mẹ của Băng Xuyên thiên nữ là người của nước Nê Bách Nhĩ, năm xưa đã dùng hàn ngọc vụn năm tự luyện thành một cây Băng phách hàn quang kiếm, sau đó lại lấy vụn ngọc còn sót lại trộn với huyền băng vụn năm luyện thành tám thanh Hàn băng kiếm chia cho các thị nữ. U Bình đã nhận được cây tốt nhất trong tám cây Hàn băng kiếm, Lịch Thắng Nam thấy tráp đựng kiếm của nàng có phát ra khí lạnh thì rất ngạc nhiên, cho nên mới toan đánh cắp.

Đến nửa đêm Lịch Thắng Nam len lén ngồi dậy, dùng kê minh ngũ cổ phản hồn hương thổi vào phòng vợ chồng Trần Thiên Vũ, rồi đánh cắp thanh Hàn băng kiếm, chưa kịp rút ra xem thì bị Giang Nam phát hiện kêu lớn đuổi theo, Lịch Thắng Nam đã biết võ công của Giang Nam không cao, nàng chỉ mong đánh cắp thanh kiếm rồi bỏ chạy cho mau, cho nên không muốn tốn nhiều thời gian, khi ra tay thì đã quên băng Giang Nam, không thổi thuốc mê vào phòng chàng. Nào ngờ võ công của Giang Nam tuy không cao nhưng lại có bản lĩnh đặc biệt, thế là chàng cố sức đuổi theo. Lịch Thắng Nam đã đánh ngã Giang Nam mấy lần mà chàng vẫn không chịu ngừng tay. Lịch Thắng Nam nổi giận đang định cho chàng ném khổ thì vợ chồng Trần Thiên Vũ nhờ có nội công tinh thuần, cho nên khoảng một tuần trà thì đã tỉnh dậy đuổi theo, U Bình ném ra một viên băng phách thần đạn khiến Lịch Thắng Nam phải buông kiếm bỏ chạy.

Lúc này, vợ chồng Trần Thiên Vũ thấy nàng đi cùng Cốc Chi Hoa, không muốn nhắc lại chuyện đêm qua nữa, Trần Thiên Vũ trách: “Giang Nam, đệ đừng nói bừa, nếu Lịch tiểu thư là kẻ trộm, đêm qua đã đả thương đệ”. Giang Nam thầm nhủ: “Lại còn bảo không phải là kẻ trộm, chẳng qua không phải là kẻ trộm ác độc mà thôi, nhưng nàng ta đúng là kẻ trộm”.

Lịch Thắng Nam cười rằng: “Không phải Giang Nam nói càn, thanh kiếm của Trần phu nhân rất kỳ lạ, tôi thật sự muốn đánh cắp để xem. Tôi cũng đùa hơi quá đà”. U Bình cười rằng: “Thanh kiếm của tôi không có ở Trung Nguyên, chẳng trách nào cô nương cảm thấy kỳ lạ”. Giang Nam nói: “Tẩu tẩu, cho cô ta xem thử”. Thanh kiếm đã bỏ vào trong tráp mà vẫn phát ra khí lạnh, những kẻ có võ công tầm thường chỉ xem thôi cũng mắc bệnh, Giang Nam đoán rằng dù nàng không bệnh thì cũng không chịu nổi khí lạnh cho nên có ý cho nàng nếm khổ.

Lịch Thắng Nam nói: “Nếu Trần phu nhân không ngại, xin cho tôi mượn xem thử để mở rộng tầm mắt”. U Bình vốn muốn nói chỗ kỳ lạ của thanh kiếm, nhưng sợ Lịch Thắng Nam hiểu nhầm rằng mình coi thường nàng, lại nhớ đêm qua nàng có thể chịu đựng được khí lạnh của băng phách thần đạn tỏa ra, nghĩ bụng nàng xem kiếm cũng chẳng hề chi, cho nên mới rút kiếm ra để nàng xem.

Lịch Thắng Nam bước tới gần thanh kiếm, đưa tay búng hai cái rồi khen: “Không phải sắt cũng không phải vàng, là bằng thứ gì?” nàng nói chưa dứt lời thì rùng mình một cái, cho nên vội vàng nhích ra, cười rằng: “Khí lạnh này xem ra có hơi giống Tu la âm sát công của Mạnh Thần Thông”. U Bình thấy nàng chỉ rùng mình mà sắc mặt không thay đổi, còn Cốc Chi Hoa thì chẳng hề đổi sắc cho nên thầm sinh bội phục đối với bản lĩnh của hai người họ. Nàng nào biết Lịch Thắng Nam đã chuẩn bị, dùng nội công độc môn vận khí hộ thân. Còn Cốc Chi Hoa thì đã tập Thiếu dương thần công cho nên không sợ khí âm hàn.

Trần Thiên Vũ nghe Cốc Chi Hoa là truyền nhân của Lữ Tứ Nương thì càng kính phục, nói: “Đáng tiếc tôi đến muộn vài ngày, không kịp tham gia đại hội của quý phái”. Vì Cốc Chi Hoa mới gặp họ lần đầu, không tiện nhắc đến chuyện mình bị đuổi ra khỏi sư môn cho nên mới nói lảng sang chuyện khác.

Trần Thiên Vũ nói: “Nội tử được Kim đại hiệp khải tặng linh đơn đã khỏi bệnh, tôi và y đã không gặp nhau nhiều năm, đang định tìm y đáp tạ, tôi vẫn biết hành tung của y bất định, nếu không tìm được thì đến Thiên Sơn bái phỏng vợ chồng Đường Kinh Thiên, mong rằng có thể dò hỏi được tin tức của y”.

Cốc Chi Hoa ngạc nhiên nói: “Kim Thế Di đang tìm các người, các người không gặp nhau giữa đường sao?” Trần Thiên Vũ vội vàng hỏi: “Vậy y lên đường

ở đâu, từ lúc nào?” Lịch Thắng Nam nói: “Hai ngày trước tôi đã gặp y ở trấn Tân An, nghe y nói, đáng tiếc các người đã không gặp nhau trên đường”. Giang Nam ô một tiếng, nói: “Thật lạ, hai ngày trước chúng tôi trọ tại trấn Tân An, nơi ấy không lớn lắm, chỉ có hai khách sạn, dù chúng tôi không gặp y, y cũng phát hiện ra chúng tôi mới phải!” Lịch Thắng Nam nói: “Các người ở khách sạn nào?” Trần Thiên Vũ nói: “Chúng tôi trọ tại khách sạn Vạn Lợi, sau đó chúng tôi đi khắp trấn hỏi mà cũng chẳng thấy nhân vật giang hồ nào đi qua”. Lịch Thắng Nam nói: “Vậy thì đúng. Kim Thế Di đã cải trang thành tên ăn mày điên khùng, ở tại một ngôi miếu hoang phía sau trấn, tôi thì trọ tại khách sạn Vĩnh Phát, tôi đã hẹn trước với y cho nên nửa đêm rời khỏi khách sạn, đến ngôi miếu hoang ấy nói chuyện với y đến canh tư mới trở về. Vừa về thì phát hiện các người lên đường, lúc đó trời vẫn chưa sáng. Đáng tiếc tôi không biết các người, nếu không đã quay lại gọi y”. Trần Thiên Vũ nghe nàng nói như thế thì luôn miệng kêu đáng tiếc!”

Cốc Chi Hoa thầm nghi ngờ, nhủ rằng: “Tuy Kim Thế Di bề ngoài điên cuồng, nhưng là một người tinh tế, xưa nay y lại thích lo chuyện bao đồng, bọn Trần Thiên Vũ có đến ba người, sau khi trời tối thì cỡi ngựa ra ngoài, lẽ nào Kim Thế Di nghe tiếng vó ngựa mà không chạy ra xem? Đó là điều thứ nhất. Kim Thế Di chưa bao giờ nhắc đến nàng ta, tuy y rong chơi khắp cõi nhân gian, nhưng không phải là bằng hữu thân thiết của nàng, sao y có thể trò chuyện với nàng đến nửa đêm, chẳng hề e ngại gì? Đó là thứ hai. Hơn nữa tại sao y lại cải trang như một tên ăn mày, lần này y đi tìm Trần Thiên Vũ, y thân thiết với Trần Thiên Vũ như thế, cũng không cần cải trang thành kẻ ăn mày để đùa với Trần Thiên Vũ. Đó là điều thứ ba. Huống chi y đã bảo với mình hai tháng nữa sẽ ra biển, lại còn hẹn mình nếu biết được tin tức của Lý Tâm Mai thì đến cung Thượng Thanh ở núi Lao Sơn chờ y?” Cốc Chi Hoa tuy cảm thấy nghi ngờ rất nhiều, nhưng không nghĩ ra lẽ gì Lịch Thắng Nam lại nói dối, cho nên cũng phải tin đôi phần. Song Trần Thiên Vũ thì không hề nghi ngờ Lịch Thắng Nam, bởi vì đúng là họ đã lên đường vào canh năm, y nào biết, Lịch Thắng Nam vì muốn đánh cắp bảo kiếm của U Bình cho nên đã đi theo dõi y hai ngày. Giang Nam nghe Kim Thế Di đi tìm mình thì rất lo, nói: “Nếu Kim đại hiệp đã đi tìm chúng ta, chúng ta hãy quay về, cách nhau không quá bốn ngày, giờ đây chạy khoái mã trở về, trước khi y đến Tô Châu, có lẽ vẫn đuổi kịp, nếu không y đến Tô Châu chẳng gặp chúng ta, về sau không biết khi nào mới gặp lại y”.

Trần Thiên Vũ nói: “Đệ nói cũng có lý, Cốc cô nương, Lịch cô nương, chúng ta từ biệt ở đây”. Rồi chột cung tay định phóng lên lưng ngựa, Cốc Chi Hoa chột kêu: “Trần công tử hãy khoan!”

Trần Thiên Vũ nói: “Cốc cô nương có gì chỉ giáo?” Cốc Chi Hoa nói: “Trần công tử có quen biết Lý Tâm Mai của phái Thiên Sơn không?” Giang Nam nói: “Công tử nhà tôi là bằng hữu thân thiết của Đường Kinh Thiên, Kim Thế Di, đương nhiên quen Lý Tâm Mai”. Trần Thiên Vũ hơi ngạc nhiên, hỏi: “Tôi nghe nói Lý Tâm Mai cũng đang đi tìm Kim Thế Di, chẳng lẽ các cô nương gặp nàng ở đâu?” Cốc Chi Hoa nói: “Đêm qua tôi đã ở chung với nàng”. Trần Thiên Vũ nói: “Đã như thế chúng ta sao không đi tìm nàng trước rồi sau đó cùng đi tìm Kim Thế Di?” Cốc Chi Hoa nói: “Đáng tiếc giờ đây nàng đã rơi vào tay một đại ma đầu, bị nhốt trong một căn thạch thất, tôi không có cách gì cứu nàng!”

Trần Thiên Vũ cả kinh, hỏi: “Ai mà lớn gan dám giam cầm Lý Tâm Mai? Chẳng lẽ y không biết lai lịch của Lý Tâm Mai?”

Cốc Chi Hoa nói: “Chính vì ông ta biết cho nên mới không chịu thả nàng”. Trần Thiên Vũ nói: “Y không sợ Đường Hiểu Lan và Phùng Lâm sao?” Cốc Chi Hoa nói: “Có lẽ giờ đây y vẫn sợ hai người Phùng, Đường nhưng đại ma đầu ấy đang luyện một loại võ công kỳ dị, Đường Hiểu Lan thì ở mãi tận Thiên Sơn, khi ông ta biết tin này tìm đến thì y đã luyện thành võ công, lúc đó y chưa chắc đã sợ Đường Hiểu Lan. Cho nên y mới không chịu thả Lý Tâm Mai, chính vì sợ Đường Hiểu Lan và Phùng Lâm đến trả thù trước khi y luyện võ công thành công”.

Trần Thiên Vũ nói: “Ai mà lợi hại đến thế? Nghe cô nương nói, giờ đây y tuy không bằng Đường Hiểu Lan nhưng cũng không kém xa lắm”. Cốc Chi Hoa nói: “Chính vì như thế cho nên y mới dám ngang ngược. Người này tên là... tên là Mạnh... Mạnh Thần Thông”. Trần Thiên Vũ nói: “Mạnh Thần Thông? Lần đầu tiên tôi nghe được cái tên này. Cốc nữ hiệp, cô nói đêm qua ở cùng với nàng, vậy nàng đã bị đại ma đầu này bắt?”

Cốc Chi Hoa nói: “Lúc đó chúng tôi bị đại ma đầu này giam cầm, tôi đã thoát ra được”. Thế rồi kể sơ lại một lượt chuyện Mạnh Thần Thông kết thù với phái Mang Sơn, bắt giam giữ Lý Tâm Mai và mình một lượt, nhưng nàng lại bỏ qua mối quan hệ giữa mình với Mạnh Thần Thông. Trần Thiên Vũ nghe xong thì kinh hãi lắm nhưng cũng có điểm nghi ngờ.

Trần Thiên Vũ thầm nhủ: “Nàng ta bảo đại ma đầu rất lợi hại, nhưng tại sao nàng có thể thoát ra? Nếu bảo là nhân lúc đại ma đầu lơ đãng phòng bị, nàng và Lý Tâm Mai cùng ở trong một nơi, tại sao Lý Tâm Mai không thoát được? Lại nữa, khi nàng nói đến tên của đại ma đầu thì vẻ mặt và giọng nói đều thay đổi là lẽ gì?” Trần Thiên Vũ tuy nghi ngờ nhưng nghĩ lại Cốc Chi Hoa là đệ tử của Lữ Tứ Nương, bởi vậy không tin nàng có ác ý.

Trần Thiên Vũ trầm ngâm nói: “Lý Tâm Mai đã gặp nguy, lẽ nào chúng ta ngồi yên không cứu? Dù Mạnh Thần Thông thần thông quảng đại cũng phải đấu với y một trận!”

Thế rồi mọi người quyết định làm theo kế hoạch của Lịch Thắng Nam, đến khách sạn ở phía trước nghỉ ngơi dưỡng tinh thần, đợi đến canh ba thì sẽ đi cứu người.

Giang Nam rất lảm lòi, trên đường đi cứ bám lấy Cốc Chi Hoa, Cốc Chi Hoa khen võ công của chàng tiến bộ, Giang Nam cười hì hì: “Cũng nhờ Kim đại hiệp chỉ điểm! Nhưng cô nương cũng giúp tôi một việc lớn!” Cốc Chi Hoa cười nói: “Ta giúp người hồi nào? Ta chưa hề dạy người một chiêu nửa thức”. Giang Nam nói: “Cô nương quên rồi sao? Hôm ấy cô nương nhờ tôi chuyển một món quà cho Kim đại hiệp, lúc đầu tôi còn ngạc nhiên, sau đó mới biết trên người Tàng Linh thượng nhân có một bức tranh lạ, Kim đại hiệp nhìn thấy thì mừng rỡ, y bảo tuy đó là quà được tặng, nhưng tôi cũng có công do đó mới truyền cho tôi thủ pháp điểm huyết cổ quái của y và võ công thượng thừa, đáng tiếc thời gian quá ngắn, tôi vẫn chưa dùng được. Ha ha, Giang Nam này tuy không có điều gì tốt, nhưng không bao giờ quên ơn nghĩa của người khác, lần này tôi được lợi ở Kim đại hiệp, uống nước phải nhớ nguồn, toàn là do cô nương giúp đỡ cả, tôi vẫn chưa cảm tạ”. Nói xong thì lại dập đầu trước mặt Cốc Chi Hoa.

Cốc Chi Hoa sợ rằng chàng sẽ để lộ bí mật của Kim Thế Di, nhưng miệng Giang Nam cứ bô bô, Cốc Chi Hoa cũng không có cách ngăn chàng lại, trong lòng thầm lo, nàng liếc mắt nhìn thì thấy Lịch Thắng Nam đang để tâm đến cuộc nói chuyện của họ, Lịch Thắng Nam nhìn Giang Nam không chớp mắt, chợt hỏi: “Bức tranh lạ gì?” Cốc Chi Hoa nói: “Giang Nam chỉ thích khoác lác, thực ra chẳng có gì...” nàng nói chưa xong thì Giang Nam đã kêu lên: “Lần này tôi chẳng hề khoác lác, lẽ nào cô nương chưa thấy bức tranh ấy? Giữa biển khơi có một hòn núi phun lửa, lại còn có một người khổng lồ đứng dưới chân núi giơ cung tựa như sắp bắn. Cô nương bảo có kỳ lạ không? Tôi hỏi công tử nhà tôi, công tử cũng lấy làm lạ không hiểu ý nghĩa của bức tranh ấy!” Lịch Thắng Nam nói: “Ồ, quả nhiên là kỳ lạ!”

Trong khoảnh khắc ấy, Cốc Chi Hoa chợt phát giác vẻ mặt nàng trông rất khác lạ, Cốc Chi Hoa lấy làm lạ, thầm nhủ: “Chả lẽ nàng và bức tranh có mối liên quan gì?”

Chính là: *Người nói vô tâm, kẻ nghe hữu ý.*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.